

[Forsvarsministeren]

Den væsentligste indvending mod SF's forslag er dog, at det strider mod hele hjemmeværnets idégrundlag og virke.

Regeringen finder naturligvis, at der må gøres, hvad der kan for at reducere misbruget af våben udleveret til personel i hjemmeværnet. Vi er dog af den opfattelse, at det bør ske uden indskrænkning i pligten til at opbevare personlige våben i hjemmet, men ved på andre måder at sikre mod misbrug af disse våben. Her spiller det en afgørende rolle, hvilke personer våben udleveres til.

På baggrund af et tragisk hændelsesforløb i sommeren 1989 har jeg i august 1989 nedsat et udvalg, der skal analysere problematikken omkring hjemmeværnspersonellet. Udvalget skal kortlægge og vurdere det gældende regelsæt om fremskaffelse og videregivelse af oplysninger af betydning for vurderingen af enkeltpersoners medlemskab af hjemmeværnet og herefter stille forslag til ændringer i regelsættet, så hjemmeværnsledelsen kan få alle relevante personlige oplysninger med henblik på at træffe foranstaltninger mod misbrug af våben. Udvalget skal desuden præcisere beslutningskompetencerne i personvurderingssager samt fastlægge kompetenceniveauet vedrørende beslutning om udlevering af våben og ammunition. Udvalgets arbejde skal være afsluttet senest den 15. december 1989.

Det er min forventning, at vi på baggrund af dette arbejde vil kunne gennemføre yderligere foranstaltninger mod misbrug af hjemmeværnets våben.

Regeringen ønsker fortsat at fremme og styrke det frivillige arbejde i hjemmeværnet. Regeringen ønsker ikke at rokke ved hele hjemmeværnets idégrundlag, og regeringen kan derfor ikke støtte det fremsatte forslag.

Hjortnæs (S):

Det er som bekendt en meget tragisk hændelse, der har udløst dette beslutningsforslag, og det fremgår jo af bemærkningerne, at forslagsstillerne forestiller sig, at hvis forslaget blev gennemført, ville man kunne undgå en række af disse meget ulykkelige begivenheder, som vi har oplevet gennem årene.

Det tror jeg imidlertid ikke vil være tilfældet – desværre, kan man sige. Det er ikke ved forslag af den her karakter, tror jeg, overhovedet muligt at begrænse antallet, for den form for af-

fekthandlinger og jalousihandlinger vil såmænd altid finde frem til de midler, der skal anvendes for at udføre selve handlingen. Så jeg tror altså desværre ikke på, at det, der begrunder forslaget, kan bære i det virkelige liv.

Dernæst vil jeg sige, at jeg tror heller ikke, det er nogen god idé at fastsætte nogle regler og bestemmelser, som af det meget store flertal – 99,9 pct. af hjemmeværnets folk, der jo lever op til det ansvar, de har, når de skal opbevare og behandle de våben og den ammunition, som de får udleveret – vil blive oplevet som unødige restriktioner, bureaukrati og fordyrende administration i det hele taget, og som de overhovedet ikke tror på vil have nogen effekt på det, som man hævder det skulle have effekt på. Generelt kan man vel også sige, at man skal passe på med at lave restriktioner og bureaukrati, som rammer det meget, meget store flertal, fordi der er et meget, meget lille mindretal, der ikke lever op til det ansvar, som de har.

Jeg tror altså, at det, man må gøre igen og igen, er at underkaste de regler, der gælder, en nærmere vurdering, om de lever op til den tid, man nu er i. Man skal også hele tiden holdningspåvirke, gøre det ansvar gældende, som jo påhviler de mennesker, der får udleveret våben og ammunition. Det er det holdningsbearbejdende, jeg vil tillægge betydning, og jeg tror, det er det, der skal være det afgørende.

Jeg er helt tilfreds med, at ministeren med baggrund i den ulykkelige begivenhed, som også har udløst dette konkrete forslag, nu overvejer, om de regler, der gælder for optagelse af personel i hjemmeværnet, er tilstrækkelige, og om de bliver administreret med den nøjagtighed og omhyggelighed, som jo hele tiden har været meningen med det. Det er her, vi skal gøre tingene så godt, som de overhovedet kan gøres. Og det er ad den vej, man så vidt muligt skal undgå – også for hjemmeværnets egen skyld – at hjemmeværnet bliver involveret i tragiske begivenheder af denne karakter.

Helge Adam Møller (KF):

Hjemmeværnet er en enestående bevægelse i dansk forsvar. De mere end 70.000 frivillige kvinder og mænd er udtryk for dansk forsvars faste folkelige forankring. Den psykologiske og militære betydning af, at så mange, unge som gamle, bruger tid, kræfter og ofte også penge på medlemskabet af hjemmeværnet, kan vanske-